

ENDAVANT SANTS A UN ANY DE PANDÈMIA

ORGANITZEM-NOS

ENDAVANT SANTS A UN ANY DE PANDÈMIA. ORGANITZEM-NOS

Document de reflexió política de l'assemblea d'Endavant Sants, després d'un any de pandèmia, confinament i lluita.

A Sants, Països Catalans, a maig de 2021.

Casal Independentista de Sants Jaume Compte
Carrer de Muntadas, 24. 08014 Sants (Barcelona)

Correu electrònic sants@endavant.org
Twitter @endavantsants

BATEC

2020. Mirar enrere per seguir endavant.

El març de 2020 serà recordat als llibres d'història com l'inici efectiu de la pandèmia de la Covid-19 als Països Catalans. I ja en fa un any, i cal fer balanç per saber quins han estat els encerts i errors el darrer any, i començar a treballar per a reconstruir aquest present mancat de futur.

A Sants, l'assemblea local d'Endavant ha patit molts canvis durant el darrer any i escaig. Un gruix important de la militància ha canviat de domicili a causa de la nova situació econòmica i laboral, alhora que en els darrers dos anys algunes companyes del barri han tingut, en total, tres filles i fills, fet que ha dificultat encara més la participació política de part de la militància. Per sort, la tasca militant de la resta de companyes ha possibilitat que aquest impàs hagi estat al més curt possible i, així, s'ha minimitzat l'impacte de la nova situació. El darrer any hem incorporat un nombre similar de nova militància —molta d'ella, provinent d'Arran—, amb qui avui podem seguir desplegant la nostra intervenció política.

PROHIBICIÓ DE TOTS ELS ERTOs, EROs i ACOMIADAMENTS!
PENSIONS DIGNES
- MILITARS
+ SANITARIS
RETALLAR LA SANITAT MATA
RETALLAR LA SANITAT MATA
RETALLAR LA SANITAT MATA
RETALLAR LA SANITAT MATA
RETALLAR

La vida no es un negoci.

Activem la solidaritat i el suport mutu

Si mirem enrere, ens adonarem que, des del primer moment de confinament, la nostra militància va seguir activa i combativa, organitzada i disposada. En la tasca agitativa i propagandística vam poder desplegar una campanya de suport a la sanitat pública, tot recordant que **"Retallar la sanitat mata"**, i que **"Per damunt de tot, el poble i la seva salut!"**. Alguns lemes i campanyes que no eren noves, però que mai fins llavors no havien pres tanta importància, i potser fins llavors moltes de les nostres veïnes no havien entès com les retallades dels pressupostos sanitaris dels governs autonòmics afectaven les seves vides de manera concreta. Entrar en una crisi sanitària amb greus mancances de recursos i instal·lacions, personal precaritzat, amb un sector privat més preocupat pels beneficis que per les nostres vides ha causat moltes morts evitables. El cas extrem és el que hem viscut també a les residències de la gent gran del nostre barri, ciutat i país. Les residències han patit una de cada tres morts de la pandèmia, i ho han fet sobretot en centres privats. Posar la vida al centre no era un eslògan per a guanyar vots ni desgastar cap adversari polític, sinó una reivindicació política fruit de l'anàlisi de les condicions materials de vida. Un cop més, el temps ens ha donat la raó.

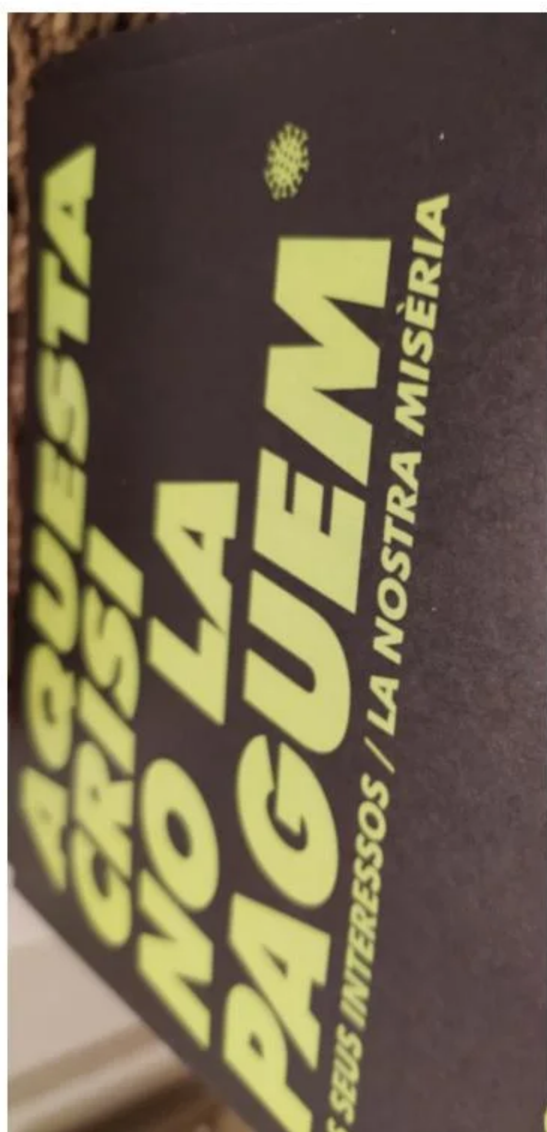
Però aquesta primera campanya tan sols posava el focus en allò ja descrit anteriorment. I redundava en les nostres apostes fetes fa anys. Calia, doncs, articular noves campanyes i noves formes d'organització que possibilitessin no només una sortida política a la crisi —ara ja econòmica— en termes ideològics, sinó que posessin els fonaments per a una sortida

pràctica a aquesta carestia de la vida. És així com Endavant entenem les xarxes de suport mutu que s'activen a final de mes i que comencen a facilitar tot tipus d'ajuda a les veïnes que la necessiten. Des de l'Assemblea de Barri de Sants es felicita l'organització popular i ja s'alerta que **"el suport entre nosaltres és capaç de superar no només les limitacions que hem patit en el confinament, també ens donarà força per afrontar les futures situacions difícils que vindran. La solidaritat entre iguals ajuda a superar allò que la desigualtat de classe estableix i allò que l'individualisme capitalista aïlla"** (Santsviu, 23 de maig de 2020). Les xarxes de suport mutu esdevenen imprescindibles per a fer des de la compra setmanal o baixar la brossa al carrer, fins a garantir aliments i habitatge a aquelles famílies que no ho tenen garantit. El Casal Independentista esdevé un dels punts de recollida i distribució d'aliments per a una vuitantena de famílies, i això no es pot entendre sense l'existència prèvia d'un espai de lluita política com és el Casal Jaume Compte, fundat l'any 1990, ni sense l'existència prèvia de la militància de l'Esquerra Independentista ni tot el teixit organitzat des de fa anys al barri. Mentre els equipaments municipals resten tancats i el personal és enviat a casa a teletreballar, és l'organització popular la que pren la responsabilitat d'alimentar centenars de persones del barri. Els espais de suport mutu, però, no poden ser en cap cas l'única solució, ja que per a les administracions es va demostrar que era molt còmode desentendre's de les seves responsabilitats mentre el moviment popular els treia les castanyes del foc. Els tancaments de jutjats eren venuts com una moratòria de desnonaments per part del govern espanyol, quan en realitat el que s'estava fent era ajornar sine die un futur desnonament. Calia començar a articular una resposta popular en clau política que fes evident que, 12 anys després del rescat bancari, aquesta crisi no la pagaríem altre cop les mateixes de sempre.

D'una banda, la Coordinadora Obrera Sindical treballa un seguit de materials i recursos per a evidenciar que **les nostres vides no són cap negoci, i que cal defensar els nostres drets**; d'altra banda, Endavant i el

conjunt de l'Esquerra Independentista articulem l'agitació i propaganda de final de primavera i principi d'estiu. **"Aquesta crisi no la paguem" va ser el preludi d'una segona campanya de mobilitzacions que va impulsar l'Esquerra Independentista arreu dels Països Catalans**. Així, aprofitant les franges horàries de desescalada, es van impulsar després de seixanta dies de confinament les concentracions al carrer Badal: deixar d'aplaudir a les vuit del vespre des dels balcons per sortir als carrers a les vuit a protestar, i començar a explicar a les veïnes que per sortir d'aquella situació calia posar **"La vida abans que el capital"**. **Un seguit de mobilitzacions que van servir per a donar veu als sectors més castigats de la societat**. Les companyes del CAP del carrer Roger explicaven la situació sanitària, una sindicalista de la COS detallava com era la situació a l'ensenyament en particular, i de la classe treballadora en general, i es va fer costat a les treballadores de Nissan en la seva batalla contra els acomiadaments, pintant concessionaris del mateix grup automobilístic.

Pa, sostre, treball i papers per combatre la violència del sistema

Eren dies en què esclataven les protestes racials als EUA per l'assassinat de Jorge Floyd i la socialdemocràcia autòctona posava en context la violència estructural a l'hora d'explicar els motius que portaven a milers de vides negres a cremar comissaries senceres —no carrosseries d'un furgó— i generar els avalots més importants de la història contemporània d'aquell país. Quan la violència revolucionària queda lluny, sempre és més simpàtica que quan passa als carrers de la teva ciutat, i això només el temps i la memòria són capaços de fer-ho prevaldre. És així com hem d'entendre la reobertura del CIE de la Zona Franca un cop passada la primera onada de pandèmia, i on tot torna al seu lloc. La cacera de vides racialitzades als nostres carrers també ha estat una constant entre policia espanyola, catalana i municipal. No en va tenim al capdavant de la policia municipal una persona que arriba a l'Ajuntament de la mà d'Unió Democràtica i fent gala de voler expulsar tots els migrants sense

papers de la ciutat. Una posició en clara sintonia amb el vot que Valls va donar a Colau per a generar un govern municipal contra la candidatura independentista.

Altre cop, les nostres anàlisis sobre com la pandèmia afectava les persones més vulnerables es feia realitat. Entre març i setembre, 13 dones són assassinades als Països Catalans pels fills sans del patriarcat. Conviure nit i dia confinades amb els agressors i no tenir vies d'escapatòria ni emancipació socioeconòmica va comportar una menor taxa de denúncia administrativa i judicial durant uns mesos, però també la seva expansió tot just sortir del confinament, i va evidenciar com aquest període va ser viscut per milers de dones sota amenaça continua de les seves parelles i agressors.La tornada a la normalització administrativa i judicial tenia una derivada sobre el dret a un habitatge digne. Milers de casos de desnonament que havien quedat aturats durant mesos passaven a ser executats massivament durant setembre i octubre, i transformaven els carrers de la nostra ciutat en #ZonaDeGuerra. Ca la Cristina, alliberada el 8 de març de 2020 pel moviment feminista, ja havia estat desallotjada pels mossos a final de juny sense optar a cap moratòria. Segons la fundació Arrels, les xifres de persones sense llar que viuen als carrers de la ciutat han estat de rècord: més de 1.200. Cada cop més dones soles. I cada cop amb majors dificultats per a tornar a trobar un habitatge on intentar refer les seves vides. Segons l'educadora social Neus Mota, **"per a les dones, viure al carrer és un patiment constant. A part de la por, la violència i la incomoditat que viuen els homes, al carrer, les dones són més vulnerables de patir abusos i agressions sexuals"** (Santsviu, 2 de novembre de 2020). Durant el confinament, tres persones sense llar van morir a mans d'un assassí en sèrie, i pocs mesos després hem vist com en Marjan era tirotejat al passeig de Sant Joan per un policia municipal (21 novembre del 2020), o un altre sensellar era ruixat amb benzina per tres neonazis a les portes del gimnàs Sant Pau, on volia dutxar-se l'endemà (10 febrer del 2021). Els interessos d'una minoria multipropietària i rendista sempre passen per davant dels interessos d'una majoria treballadora.

De la Zona de Guerra a la vaga i la mobilització

A mitjan desembre era el torn de l'habitatge del carrer Gayarre. Un desproporcionat dispositiu dels mossos d'esquadra fa valdre l'ordre judicial i va deixar al carrer les famílies que vivien allà, entre les quals un nadó de pocs dies de vida. La resposta popular va ser immediata, i centenars de persones van mobilitzar-se a primera hora per denunciar el desnonament, i a darrera hora del vespre per a intentar reallotjar les famílies en un nou habitatge. Aquesta zona de guerra va comportar més de 200 desnonaments en quinze dies de setembre. En paraules de la Clàudia Ruscalleda, portaveu del moviment per l'habitatge, militant del Grup d'Habitatge de Sants i d'Endavant: **"Volen fer creure a la gent que el problema és l'ocupació, quan el veritable problema és que hi ha uns quants que tenen molt i que volen seguir acumulant passant per sobre de tot; uns quants que desnonen i pretenen especular amb la vida de la classe treballadora"** (Santsviu, 25 de setembre de 2020). Parlem d'un moviment per l'habitatge que en aquest curs ha declarat la guerra a Cerberus, el fons voltor darrere del qual hi ha els habitatges de milers de treballadores dels Països Catalans.En l'ensenyament no han estat menors, els problemes. El nou curs venia d'un estroncament del curs anterior en la part acadèmica, però també en la part emocional de l'educació. I, pocs minuts abans de començar el nou curs 2020-2021, hi havia més preguntes que respostes. Si bé La Troca ja havia garantit la viabilitat

del projecte comunitari, la resta d'escoles del barri encadenaven manca de recursos amb manca de personal. Treballadores en grups de risc o que hi conviuen, termòmetres escassos, mascaretes inexistents i uns grups bombolla que deixen de ser-ho quan travessen la porta de l'escola van aglutinar les demandes del personal fins a concretar-se en la vaga del 9 i 15 d'octubre, liderada en gran part per la CGT i que, malgrat no ser massiva, sí que posava les pautes d'una taula reivindicativa. **"A Catalunya ja hi ha 40.000 alumnes confinats. No s'estan fent proves PCR a treballadores. I a l'alumnat se li estan fent amb retards de 72 hores, mentrestant assisteixen a classe. El Departament d'Educació no està compartint les dades de què disposa amb els Comitès de Salut"**, deia Arnau Rodellar a Santsviu el 6 d'octubre de 2020. Ja el mes de febrer de 2021, la vaga ha anat a càrrec de les TEEI, les treballadores de suport a l'educació infantil, que ara —anys després d'interinitat— veuen perillar el seu lloc de treball.

No obstant això, la victòria més rellevant que l'educació ha tingut aquest curs al districte ha estat, sense cap mena de dubte, al barri de la Marina, on hem aportat la nostra experiència militant a l'hora de fer treball conjunt amb sindicats i moviment veïnal per a fer costat a l'AFA contra el tancament del centre de Can Clos. Un tancament que era inevitable fa pocs mesos i que, només gràcies a la lluita popular, l'organització de base i l'acció directa i mobilització, ha fet saltar pels aires els plans del Consorci de l'Educació i ha obligat a rectificar el tancament i la fusió, i ha dotat d'un milió i mig d'euros l'escola per a la seva restauració. Era l'única manera possible de garantir-ne la continuitat. En aquest cas, la militància d'Endavant ens hem implicat en aquest espai de lluita dins la CUP del districte, on vam ser convidats a participar per la mateixa comunitat de l'escola. Caldrà seguir amb atenció la lluita de les famílies de l'Institut Escola Arts per a garantir un nou edifici en condicions, i la de la Revolta Escolar que demanda millores als entorns escolars en temps de pandèmia. Les bones notícies també van arribar a final del curs passat, quan vam saber que sota la futura escola Cal Maiol no hi aniria cap centre de tractament de residus. Els mesos de lluita valien la pena.

I, de la mateixa manera que el curs escolar comença al setembre, podem dir que el curs polític a la comunitat autònoma de Catalunya tendeix a fer el tret de sortida amb la Diada de l'11 de Setembre. Enguany, aquesta diada ha servit a Endavant i el conjunt del moviment per plantejar que **"hi ha una altra manera de viure"**, ja que, fins al setembre, cap de les receptes de les administracions no havia suposat cap millora substancial de les classes treballadores, mentre havíem vist com els beneficis de les multinacionals energètiques, telefòniques, de l'alimentació i distribució, i els de les plataformes d'entreteniment, es disparaven; els interessos de les hoteleres eren rescatats i les immobiliàries, protegides per la BRIMO en cada desnonament. Amb "hi ha una altra manera de viure", l'aposta política del moviment deixa enrere les receptes pal·liatives per anar al moll de l'os. Sanitat, transports, subministraments 100% públics, prohibició d'acomiadaments i aplicació d'ERTO a empreses amb beneficis, permisos retribuits per a persones cuidadores, tancament de CIEs i regularització de totes les treballadores sense papers, retorn del rescat bancari o una renda bàsica d'emergència social. Un programa que, lluny de ser revolucionari, es considerava que era de mínims, i, malgrat això, cap administració no se l'ha volgut fer seu, de manera que S'ha evidenciat que la seva agenda té més en compte els beneficis i dividends d'una minoria que les necessitats i reivindicacions de la majoria treballadora.

És per això, que davant la manca de resposta institucional a les demandes de classe, altre cop l'Esquerra Independentista **va llançar una dinàmica mobilitzadora de cara al 19 de desembre arreu del país. Més de quinze capitals van sortir als carrers a exigir una sortida a la crisi: "Que la paguin els rics" i no la classe treballadora**. Un cop més, l'Esquerra Independentista era la punta de llança de la mobilització social en clau nacional i relligava les premisses històriques de feminisme, independència i socialisme per als Països Catalans.

Tancàvem el 2020 immerses en unes intenses jornades de convivència i formació durant 4 dies que, d'una banda, ens van cohesionar com a organització i grup, i d'altra banda, ens va ajudar a aprofundir en els nostres compromisos militants.

LA CRISI
QUE LA PAGUIN ELS RICS

Més enllà de les institucions, és als carrers on plantem cara

De gener fins a març, dos grans temes han monopolitzat l'agenda política.

D'una banda, el debat electoral. Si bé els partits s'han passat més temps discutint sobre el quan i el com —data i mesures sanitàries—, ben poc cas s'ha prestat al perquè —les polítiques de govern- No obstant això, el resultat general de les autonòmiques i el resultat concret del barri i la ciutat deixen algunes lectures a tenir en compte. En clau autonòmica, la jugada mediàtica del PSOE per situar l'exministre Illa al cap davant del PSC no ha estat reeixida en un primer moment —malgrat esdevenir la força més votada i desbancar la marca de Ciutadans, ara ja amortitzada per l'IBEX—, però ha servit per a clarificar que el vot espanyolista ha fet pinya darrere del PSC desplomant no només les intencions de Ciutadans, sinó també de Catalunya en Comú, del lideratge a l'oposició. Un Catalunya en Comú que va totalment a rebuf de les polítiques del govern de l'estat i lligat de mans i peus per criticar companys de viatge a l'estat i l'Ajuntament. Una segona derivada negativa ha estat la irrupció de VOX al parlament autonòmic. No hauria de suposar cap novetat saber que a casa nostra hi ha militants i votants d'extrema dreta. Fins ara, ho feien a les files del PP, C's o el PSC (i, segons les estadístiques fins i tot exvotants dels Comuns). Però avui ja no els cal dissimular, i ja tenen una estructura i plataforma mediàtica per als seus discursos i pràctiques feixistes. La pujada del PSC vaticina un futur negre als Comuns de cara a revalidar l'alcaldia a dos anys vista, i només una candidatura rupturista liderada per l'Esquerra Independentista podrà

garantir una oposició en clau nacional, de classe i feminista. En clau sobiranista, les eleccions passen factura als unicorns de la senyera. Cap independència no era factible de la llei a la llei, i, tal com ha dit l'Esquerra Independentista des d'octubre de 2017, "sense desobediència no hi ha independència". Per aquest motiu vam impulsar el CDR de Sants, organitzant milers de veïnes per a l'1 d'Octubre. Ara, les polítiques austericides, sumades a la gestió repressiva de la protesta i les guerres fratricides pel poder entre els postconvergents, han debilitat la marca de Junts per Catalunya fins a deixar-la en tercera posició, i donant el timó de govern a una Esquerra Republicana amb més ganes de gestionar engrunes que d'un nou embat contra l'estat. En el mentrestant, la CUP ha consolidat 9 diputades i és la força independentista que més ha crescut. La seva possible clau de govern pot ocasionar-li les habituals contradiccions entre cants de sirena i la impossibilitat de gestionar les retallades que la UE imposarà a canvi de les ajudes a les empreses de l'Ibex. Als carrers, però, el que ha tornat a fer saltar la guspira ha estat la repressió. La detenció de Pablo Hasél dins la Universitat de Lleida per fer-li complir la pena de presó imposada per delictes d'opinió ha fet esclatar una nova espiral de mobilització i avalots. Davant la pressió social i la denúncia pública cada cop més amplificada, l'estat i els governs autonòmics han respost amb més repressió. Els detinguts es compten per centenars, els ferits són incomptables, una dona ha estat mutilada per una bala de foam que li ha rebentat un ull i fins i tot alguns dels detinguts han estat empresonats preventivament. I això ens ha tocat de prop.

En Carles, veí de Sants i reconegut actiu del barri dins la comissió de festa

major de Vallespir de Baix, dels castellers de Sants i impulsor de la xarxa de bars i restaurants D.O. Sants, va ser empresonat sense sentit el 21 de febrer de 2021. Durant cinc dies, el barri va fer allò que millor sap fer: organitzar una resposta a l'altura de les necessitats. Des d'Endavant hem fet la nostra aportació militant com la resta de veïns i col·lectius del barri, implicant-nos en les comissions de treball i posant-nos mans a la feina per fer possible la massiva mobilització del 25 de febrer. La sortida de presó d'en Carles la tarda del 24 ens feia evident que només des de l'organització popular i el suport mutu podíem combatre la repressió i l'arbitrarietat. Un cop més, les organitzacions de l'Esquerra Independentista, amb Alerta Solidària al capdavant, i braç a braç amb la resta de veïnes, han sabut donar una resposta política i mobilitzadora als embats repressius.

Cap al programa feminista de la unitat popular

El coronavirus entrava a les nostres vides molt abans del 8 de març de 2020, i, malgrat esdeveniments esportius de masses, l'extrema dreta va voler ubicar l'epicentre de la pandèmia en les massives mobilitzacions feministes. A casa nostra, un cop més, l'Esquerra Independentista sortia "a totes". En el seu manifest, deia: "Cal seguir apuntant a la base del que volem canviar, el sistema capitalista i patriarcal, com a màxim responsable de les desigualtats, explotacions i opressions que patim les dones treballadores". A fi d'ensorrar el model capitalista-patriarcal, proposàvem: "per aconseguir una millora de les condicions de vida de totes les dones treballadores dels Països Catalans —i del món—, cal avançar cap a una revolució feminista i socialista" (Santsviu, 6 de març 2020).

Durant la jornada del 8 de març, la militància d'Endavant s'implica en totes les tasques de preparació i dinamització de la diada. Un 8-M del 2020 que, malgrat caure en diumenge, seguia essent de vaga general, ja que en diumenge les dones de classe treballadora segueixen essent explotades i fent dobles jornades laborals i de cures. Així, les cures, el treball no remunerat, els drets sexuals i reproductius i l'habitatge van ser centrals. La jornada matinal acabaria davant d'una nova ocupació d'un habitatge en mans del moviment i dins la dinàmica de Llars feministes. Un cop més, les mobilitzacions de la tarda esdevenien massives i feien tremolar els fonaments del sistema patriarcal capitalista. Va ser, doncs, l'excusa dels

nacionalcatòlics per culpar les dones de l'expansió del virus als nostres carrers.

Malgrat la pandèmia i les seves conseqüències econòmiques i de cures, el moviment feminista no s'ha aturat, i a la tornada de l'estiu es comença a treballar en la diada del 25 de novembre, en què el feminisme es va reivindicar altre cop als carrers després de mesos confinat. Una àmplia mobilització participada també per companyes de l'organització recorria el barri assenyalant no només la violència masclista que generaven els 26 assassinats el 2020, sinó també aquelles violències estructurals del capitalisme per a les quals el moviment popular troba solucions en l'acció directa. El Bloc Gayarre encara resistia i Ca la Cristina havia estat desallotjada; dos exemples de violència contra les dones que van ser denunciades. Diversos caixers van ser pintats amb proclames per a l'autodefensa feminista.

També durant tot el darrer any —i ja ve de lluny—, la militància masculina d'Endavant està portant a terme dinàmiques de treball intern per a detectar les violències exercides dins i fora de l'organització, així com mesures de reparació i no repetició. Alhora, s'ha participat en els espais de suport a la vaga feminista autoorganitzats per a homes.

Enguany, la vaga feminista del 8 de març ha tornat a mostrar el múscul al carrer. Prendre els carrers no era només un lema, sinó una consigna per a fer front a les retallades en termes socials, econòmics i de drets. L'arribada de les ajudes dels fons europeus porten associades noves retallades i privatitzacions; l'atur i la precarietat segueixen colpejant de manera especialment cruent les dones treballadores; les sense papers queden orfes d'ajudes i encadenades a

l'explotació; les tasques de cures segueixen recaient sobre les mateixes de sempre; les dificultats per accedir o mantenir un habitatge s'incrementen per a les dones, i encara més si tenen persones a càrrec. Tot un seguit d'agressions que l'Esquerra Independentista afrontem des de la disputa del poder, única via possible d'accés a la independència nacional que ha de fer possible la construcció d'una nova societat feminista en què els drets de la majoria passin davant dels privilegis d'una minoria. Aquest 8 de març, la mobilització de barri ha assenyalat la banca com a responsable de les guerres, l'especulació i les grans multinacionals que durant la pandèmia han multiplicat beneficis collant la classe treballadora. Endesa com a exemple d'usura amb 1394 milions de beneficis i que segueix tallant el subministrament a qui no arriba a final de mes.

ENDAVANT
MEMÒRIA

La revolució no es fa, s'organitza

Davant de tot aquest any complex i d'extrema duresa social, des d'Endavant volem fer una crida a la societat santsenca per a l'any vinent i els successius.Constatem amb l'evidència que nosaltres soles no som capaces de construir cap majoria alternativa que generi una nova hegemonia política, ni al barri ni al país, però d'igual manera podem dir que estem assentant les bases per a generar aquesta llavor de majoria. Els darrers anys, hem vist com al barri s'ha perdut capacitat de treball conjunt si aquest treball no es fa com a reacció. Hem deixat en mans de les institucions la major part de la gestió del nostre dia a dia i ens hem limitat a respondre quan les retallades socials i de drets, o la repressió, ens posava en alerta màxima.

Creiem que al barri hi ha un gran potencial polític i organitzatiu demostrat durant el darrer any, amb qui objectivament compartim fins comuns, malgrat no organitzar-nos per a assolir-los de manera conjunta. Estem convençudes que les companyes de l'espai feminista comparteixen les demandes d'habitatge del GhaS, i que qualsevol persona amb problemes d'habitatge està també condicionada per la precarietat laboral que combaten el GLaS, la CGT, la CNT i la COS al nostre barri; que les joves d'Arran veuen tan necessari com les mares i pares de l'Assemblea Groga lluitar per uns serveis públics de qualitat, i que les veïnes del Refugi de Joan de Sada i l'Horta alliberada estan tant en contra de les retallades en la sanitat com ho poden estar les que lluiten contra la construcció d'un tanatori a Comptes de

Bell-Lloc.

Tot de conflictes socials que s'aborden de manera aïllada sense un projecte polític públic que vagi més enllà del barri o de la immediatesa. **La tasca de les organitzacions polítiques com Endavant és precisament aquesta: dotar de discurs general cada lluita local o immediata** i definir un Programa Polític Feminista d'Unitat Popular que serveixi de marc general i que aglutini el màxim de persones, col·lectius i organitzacions que generin el contrapoder popular imprescindible per a transformar la realitat. Perquè nosaltres som d'aquelles que pensem que ni assolint el 51% de vots o d'escons dins de cap institució de representació no podrem assolir els nostres objectius polítics sense desbordar la legalitat existent. Perquè ara, més que mai, cal reivindicar la conquesta del poder polític com a mecanisme per a canviar-ho tot. I aquest poder polític no s'aconsegueix només amb una majoria de vots i escons, sinó sobretot mitjançant la majoria social organitzada i determinada per fer valdre la voluntat d'aquesta majoria social expressada en urnes i institucions. El darrer any hem posat moltes pales de formigó en aquests fonaments.

La defensa de la nostra sanitat; la crítica a les retallades, assenyalar responsables; difondre mesures necessàries; organitzar les veïnes en xarxa; mobilitzar les veïnes darrere un programa; plantar cara a les arbitrarietats de les administracions quan les imposen, de la judicatura quan desnona i de la violència policial quan colpeja o deté companyes; defensar l'escola pública i les seves treballadores; implicar-nos en el teixit social del barri. Resistir des d'espais com el Casal Independentista, que un dia és l'aixopluc del moviment per l'habitatge i un altre de la xarxa de suport mutu, i l'endemà seu electoral de la CUP o punt de trobada quan empresonen un company. Un espai on sempre hi ha les portes obertes a qui vol lluitar per un barri més fort i organitzat, on ni es pregunta a ningú què vota ni què pensa quan vol un lloc per reunir-se o necessita 4 metres de tela de pancarta.

És per tot això exposat que emplacem les veïnes del barri a organitzar-se. A fer-ho allà on més còmodes se sentin dins les seves inquietuds i necessitats vitals, a reforçar cadascun dels espais existents al nostre barri. Tothom hi té lloc, a tot arreu calen mans. Si creus que cal plantar batalla contra l'especulació, organitza't al Grup d'Habitatge, dona suport a la lluita contra el tanatori, implica't a Can Vies,

l'Horta alliberada o el Refugi de Joan de Sada. Si creus que cal defensar els drets laborals, passa pel GLaS, la COS o qualsevol altre sindicat combatiu. Si vols treballar pel país, fes-te sòcia del Casal i ajuda a desenvolupar projectes i garantir-ne la viabilitat. Si ets jove i creus que lluitant hi ha futur, milita a Arran o al SEPC. Si creus que a l'Ajuntament calen noves apostes institucionals, milita a la CUP i participa en les seves assemblees. Si, davant la repressió, no et vols quedar a casa, col·labora amb Alerta Solidària. Si estàs farta de mirades, comportaments i agressions masclistes, organitza't a l'Espai Feminista de Sants. Si vols que surti a la llum cada injustícia, fes-te subscriptora de La Directa, col·labora i difon La Burxa o SantsViu. I, **si, a més de tot això, creus que per a poder assolir uns Països Catalans independents, socialistes i feministes**, no n'hi ha prou d'organitzar-te localment i sectorial, **organitza't amb nosaltres.** Perquè des d'Endavant fa vint anys que estem fent totes o gran part d'aquestes feines sense perdre de vista l'horitzó estratègic fundacional de l'Esquerra Independentista. Ara és el moment, perquè sempre és bon moment per a militar a **Endavant, l'Organització Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans**.

endavant

organització socialista d'alliberament nacional